

Planety nebem plují v objetí lůna vesmíru
cestou pokračují, září barvou safíru.
Nekonečné vesmírné galaxie
tají mi dech kosmická harmonie.

Oceánem planet proplouvám,
zda jsme tu vážně sami já se ptám.
Jestli vůbec a kdo z nás
dokáže překonat čas,
v mléčných drahách hvězdných sfér
meteoritům změnit směr.

Úsvit půlnoc krátí, osvětlená runway v přípravách,
s myšlenkou zda-li se vrátí kosmický koráb vyplouvá.

Nebeskou bránou prolétnout,
toulat se tmou nekonečnou.
Nadpozemskou katedrálou
majestátně vesmírem plout.

Milion světelných let v nadpozemské páře
pomalu rodí se svět, proniká slunce záře.
Jsme jednou z hvězd, nicotné zrnko prachu,
život a smrt, ta hra má hořkou pachut'.

Země se otáčí v hrobě svém,
já odlétám mlhavým rozbřeskem.